

Arrest

nr. 125 364 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 6 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Luc DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2012 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 6 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10/12/2012 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend zijn. De Belgische echtgenoot legt een aanslagbiljet voor van het inkomstenjaar 2010-2011. Dit is onvoldoende recent om de huidige situatie betreffende de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan te kunnen beoordelen.

Bovendien bedroeg het maandelijks gezamenlijk belastbaar inkomen 1.118 €. Hieruit blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter en artikel 42, § 1, 2° lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt wat volgt:

"Eerste onderdeel

Doordat tegenpartij stelt dat de door verzoekster voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van haar echtgenoot "onvoldoende recent" zouden zijn "om de huidige situatie betreffende de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan te kunnen beoordelen

Terwijl verzoekster - zoals uit de bestreden beslissing blijkt - bij haar gezinsherenigingsaanvraag het aanslagbiljet van haar echtgenoot van het inkomstenjaar 2010- 2011 heeft voorgelegd;

Uit dit aanslagbiljet blijkt dat de heer V. enerzijds inkomsten verwerft uit beroepsactiviteiten als zelfstandige, en anderzijds inkomsten verwerft uit onroerende goederen;

Er kon van verzoekster onmogelijk verwacht worden dat zij een recenter aanslagbiljet aanbracht op 10.12.2012 of nog op 10.03.2013, aangezien de heer V. hier nog niet over beschikte

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt kennelijk op onredelijke wijze dat de door verzoekster aangebrachte bewijsmiddelen "onvoldoende recent" zouden zijn, nu zij zich in de onmogelijkheid bevond om recentere bewijsmiddelen aan te brengen.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet stelt bovendien dat de bestaansmiddelen "stabiel, toereikend en regelmatig" dienen te zijn, zonder evenwel te eisen dat de bewijsmiddelen recent hoeven te zijn.

Het gevolg hiervan is dat in de Vreemdelingenwet niet gespecificeerd wordt hoe oud of hoe recent de documenten in verband met het inkomen kunnen of moeten zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt een voorwaarde toe aan de wet.

De bestreden beslissing schendt artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel

Doordat tegenpartij daarnaast stelt dat het maandelijks gezamenlijk belastbaar inkomen 1.118 € zou bedragen en bijgevolg de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zouden zijn;

Terwijl een aanvraag gezinshereniging niet automatisch geweigerd kan worden wanneer niet voldaan zou zijn aan de in artikel 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen;

Artikel 42, §1, 2e lid Vreemdelingenwet voorziet namelijk dat "indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid

De bestreden beslissing verwijst niet naar artikel 42 Vreemdelingenwet;

Uit de bestreden beslissing blijkt in casu noch dat de Dienst Vreemdelingenzaken tot behoeftenanalyse zou zijn overgaan, noch dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster of een Belgische overheid (de fiscus bijv.) gecontacteerd zou hebben om verdere nuttige informatie op te vragen;

Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat artikel 42 Vreemdelingenwet een plicht inhoudt voor de Dienst Vreemdelingenzaken om over te gaan tot een specifieke behoeftenanalyse wanneer uit de aangebrachte bewijsmiddelen niet blijkt dat de Belgische onderdaan die vervoegd wordt inkomsten voor een maandelijks bedrag van minstens 120 % van het leefloon geniet (RW 78.310 van 29.03.2012 en CCE 78.662 van 30.03.2012).

De bestreden beslissing schendt artikel 42 Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht."

2.2. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing, luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

[...]."

Verzoekster verzet zich in eerste instantie tegen de beoordeling, in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dat het aanslagbiljet waarmee zij de bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot wenste te bewijzen, niet recent genoeg is.

De Raad stelt vast dat de aanvraag dateert van 10 december 2012 en dat daarbij onder andere het aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen van het jaar 2011, voor de inkomsten van het jaar 2010 werden voorgelegd. Het wordt niet betwist dat de echtgenoot van verzoekster inkomsten heeft als zelfstandige. Verzoekster heeft de inspanning geleverd om het objectieve bewijsstuk bij uitstek aangaande de beroepsinkomsten van zelfstandigen neer te leggen, zijnde het aanslagbiljet personenbelasting. Luidens de vermeldingen van dit aanslagbiljet werd het verzonden op 10 november 2011. De aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing werd ingediend op 10 december 2012, zodat verzoekster aannemelijk maakt dat zij op dat ogenblik nog niet in het bezit was van het aanslagbiljet van 2012 voor de inkomsten van het jaar 2011. Immers, een particulier die een aanslagbiljet als objectief bewijs van inkomsten wenst voor te leggen heeft noch het tijdstip van de opmaak, noch dat van de verzending in handen. Echter toont verzoekster niet aan dat iets eraan in de weg zou hebben gestaan dat zij andere, meer recente stukken zou hebben bijgebracht die enige indicatie zouden hebben gegeven omtrent de inkomsten ten tijde van de aanvraag, desgevallend in het verlengde liggend van het bijgebrachte aanslagbiljet. Gelet op het feit dat dit niet het geval is, toont

verzoekster niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat een bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten niet wordt geleverd door het bijbrengen van inkomsten voor het jaar 2010 ter ondersteuning van een aanvraag die werd ingediend eind 2012.

In de mate dat verzoekster nog doet gelden dat, door aldus te oordelen, de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet, waarin niet is vereist dat de bewijsmiddelen recent hoeven te zijn en niet is gespecificeerd hoe oud of hoe recent de documenten in verband met het inkomen kunnen of moeten zijn, dient erop te worden gewezen dat inderdaad de wet niet voorziet in een bepaling aangaande de "*leeftijd*" van de voorgelegde documenten. Echter moet de betrokken vreemdeling op het moment van de aanvraag aantonen dat haar echtgenoot over de wettelijk vereiste bestaansmiddelen beschikt en wordt, door het stilzwijgen van de wet op het besproken vlak, aan de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid toegekend voor wat betreft de beoordeling van het voldaan zijn aan de bedoelde vereiste. In die optiek kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij gegevens over de inkomsten van 2010, zonder meer, niet recent genoeg bevindt in het kader van een aanvraag die wordt ingediend in december 2012. Dat zij hiermee een voorwaarde aan de wet zou toevoegen is geenszins aangetoond.

Aangezien de Raad tot de conclusie komt dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat het meervermelde aanslagbiljet onvoldoende recent is om de huidige situatie betreffende de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan te kunnen beoordelen, en niet wordt betwist dat geen andere gegevens dienaangaande werden voorgelegd, volstaat dit motief om de stelling dat niet is aangetoond dat betrokkene over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat verzoekster derhalve niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, te schragen. Het motief aangaande de toereikendheid van de inkomsten is in die optiek dan ook overtuigend.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. Verzoekster voert in een tweede middelonderdeel aan dat ten onrechte geen behoeftenanalyse werd doorgevoerd, zoals opgelegd door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en hierover evenmin werd gemotiveerd.

Evenwel, gelet op het ontbreken van enig recent bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van diezelfde wet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende *in casu* dan ook geen verdere "*behoefteanalyse*" te doen of daarover verder te motiveren (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Het tweede middelonderdeel kan evenmin worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS